

Erling Høegh spurgte, om en ægtemand ikke kan indsætte hustruen som universalarving.

Formanden svarede, at dette kun kan lade sig gøre, når der ikke er livsarvinger (børn eller deres børn). Børnene er ligesom ægtefællen tvangsarvinger.

Peter Nielsen fastslog, at resultatet herefter måtte være, at selv om en arvelader ved testamente har bestemt, at ægtefællen intet skal arve, er det skifterettens pligt at tildele ham tvangsarven.

Jacob Nielsen spurgte, om det i tilfælde, hvor ægtepar har samlet en formue, kan bestemmes, at den først afdøde kan bemyndige testationsretten over det hele til længstlevende. Han syntes ikke, loven indeholdt noget herom.

Formanden antog, at et testamente gående ud på en sådan ordning kan udarbejdes, blot der er taget hensyn til tvangsarvereglerne.

Erling Høegh kom ind på spørgsmålet, om myndige børn kan forhindre den længstlevende i at hensidde i uskiftet bo.

Formanden henviste til forslaget § 15, hvorefter en længstlevende ægtefælle har krav på hensidde i uskiftet bo, hvis det drejer sig om fællesbørn og fællesbo.

Erling Høegh spurgte derefter, hvad der ville ske med et tidligere testamente, i henhold til hvilket en ægtefælle har gjort en anden til universalarving, selv om der var børn i ægteskabet.

Formanden mente, at loven ville betyde en omstødelse af et sådant testamente.

Klaus Lynge spurgte, om en efterlevende ægtefælle, der vil hensidde i uskiftet bo, skal have de myndige børns samtykke hertil, også hvor ægtefællerne i et fælles testamente har truffet bestemmelse herom. Han ville endvidere spørge om, i hvilket omfang der er sikkerhed for umyndige børns arv i hele boet.

Formanden oplyste, at der ikke skal gøres testamente for, at en ægtefælle kan hensidde i uskiftet bo. Retten hertil er fastlagt i loven, men der er den mulighed, at først afdøde ved testamente kan have frataget den længstlevende denne ret. Han erkendte, at det kan være en ubehagelig bestemmelse, som kan give anledning til chikane. For at undgå sådan indeholder reglen derfor bestemmelse om, at en testamentarisk bestemmelse af

sådan art kan tilsidesættes. Imidlertid er det under ingen omstændigheder børnene, der kan forhindre det uskiftede bo.

Jacob Nielsen savnede en regel om, hvorledes ægtefæller ved testamente kan sørge for, at arven sikres til børnenes fremtid. — Han tænkte herved på, at den længstlevende ægtefælle ved testamente skal kunne bemyndiges til at bestemme, at yngre børn skal sikres forud for voksne børn.

Formanden forstod eksemplet således, at små børn, hvis forældre dør, skal kunne sikres forud for andre voksne søskende.

Han oplyste, at skifte skal finde sted, når begge ægtefæller er døde, men at det ved testamente kan bestemmes, at de yngre skal have mere end de ældre, dog forudsat, at tvangsarvereglerne er overholdt. Som eksempel nævnte formanden, at et ægtepar har efterladt sig 6 000 kr. og 3 voksne samt 3 mindreårige uforsørgede børn. I dette tilfælde kan ved testamente bestemmes, at de første 2 000 kr. tildeles de mindreårige, hvorefter resten skal fordeles mellem alle 6 ligeligt. Dette er en følge af de nye tvangsarveregler. Der kan i øvrigt ikke ske udsettelse med udlodningen af tvangsarven.

Jacob Nielsen fandt, at den efterlevende ægtefælle burde have større mulighed for at træffe bestemmelse om den formue, der resterer ved hans død.

Formanden fastslog, at der ved testamente kan bestemmes alt muligt, blot det ikke beskærer tvangsarven. Såfremt der ønskes indført en større testationsret, er det tvangsarvereglerne, der skal røres ved. Om disse regler sagde formanden, at de skal forhindre en vred arvelader i at betage en livsarving arven fuldstændig. Som et klassisk eksempel omtalte formanden, at en gammel, rig mand i løbet af sine sidste levemåneder af en ung sygeplejerske påvirkes til at testamentere hele sin formue til hende. Såfremt der er børn, kan dette ikke lade sig gøre.

Carl Egede ville gerne have den arveretlige løsning på et tænkt eksempel: En mand mister sin hustru, og der er flere børn i ægteskabet, han gifter sig på ny, og der kommer børn i det nye ægteskab. Manden dør efter, at samtlige børn er blevet voksne.

Carl Egede ville gerne vide, om hustruen kunne risikere at blive sat ud af huset derved, at børnene af første ægteskab forlangte skifte.